

Нощта настъпва, само че защитниците на Каймак-Чаланъ нѣма да си почиватъ, тѣ трѣбва да се приготвятъ за утре. Полковиятъ командиръ е при бригадния, тамъ се разучава плана за утрешното атакуване на противника.

Ние стоимъ съ адютанта на наблюдателницата и записваме, мжчимъ се да отбележимъ станалото днесъ. Могатъ ли тия блѣди думи да дадатъ една ясна представа за героичния подвигъ на сливенци! Мигаръ нашитѣ души могатъ въ мигъ да надраснатъ нашитѣ дѣла и ние да можемъ да говоримъ и пишемъ за тѣхъ и като дадемъ истинската картина да накараме другитѣ да изтрѣпватъ отъ почуди и занѣмвяватъ отъ великитѣ мигновения на себеотрицанието!

И сега въ тая относителна тишина, нарушавана отъ рѣдкия артилерийски и пушеченъ огънь, азъ вниквамъ наистина въ душата на българина, въ своята и въ тая на бранниците . . . Всички сме хора на дѣлото, на жертвитѣ и понеже ни липсва патоса и позата, затова губимъ почти веднага онова, което печелимъ . . . Ние сме самотни между народитѣ, нѣмаме връзка съ тѣхъ, не умѣемъ да ги лъжемъ и се подлизуркваме. Нѣмаме похвата на сърби, гърци и ромѣни. Честни изпълнители на поети задължения, оставаме други да използватъ успѣхитѣ ни и придобивкитѣ следъ като потопимъ народа въ трауръ и кръвъ. Непобедими сме, това ни признаватъ всички, затова ни и мразятъ. Ние си прѣчимъ съ своя мълчаливъ устремъ да се издигнемъ, като демонична сила надъ всички съседи. Ние сме създадени отъ вредящъ на самитѣ насъ експлозивъ, безъ ръководители, що умѣло да го използватъ за разбиване прѣчкитѣ, които не позволяватъ да използваме успѣхитѣ си.

19. Септемврий. Силенъ студъ обхвана позицията, той иска да довърши това, което не можаха да свършатъ враговетѣ. Войниците треперятъ. Азъ съмъ се включилъ и нѣмамъ вече сили да треперя. Нищо не помага противъ студътъ. Отъ мръсотия и кръвъ, която е напрѣскала ржцетѣ и пушкитѣ, всичко лепне. Никой не се сѣща за храна, всички сж се отдали да градятъ разрушеното . . . Ние сме изпаднали въ положението на ония майстори въ нашитѣ народни приказки, които цѣль